

DOKTOR BOGUMIŁA NOISZEWSKA, pierwsza błogosławiona polska lekarka i niepokalanka urodziła się 11 czerwca **1885 r.** w folwarku Osaniszki na Wileńszczyźnie, jako najstarsza z jedenaściorga dzieci Kazimierza i Marii z Andruszkiewiczów. Dziadków po Powstaniu Styczniowym zesłano w głąb Rosji. Ojciec, po studiach w Moskwie, został lekarzem okulistą. Bogumiła w domu rodzinnym; i u babci w Tule, otrzymała katolickie i patriotyczne wychowanie. Ks. Zygmunt Łoziński, późniejszy biskup miński, został Jej kierownikiem duchowym i dzięki jego poparciu i zachętom ojca postanowiła studiować medycynę na Wydziale Lekarskim w Petersburgu.

Po uzyskaniu w **1914 r.** dyplomu lekarza pracowała w rosyjskich szpitalach, a w czasie I wojny światowej w lazaretach i szpitalach wojskowych. Wszędzie doceniano Jej sumiennosc, zyczliwosc i troskę, aby każdemu nieść ulgę. W r. 1918, po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, z rodziną przeniosła się do Warszawy, bowiem jej ojciec profesor Kazimierz Noiszewski, znany już w świecie naukowym, otrzymał z Ministerstwa Zdrowia zadanie zorganizowania klinik okulistycznych w odrodzonych uniwersytetach w Wilnie i w Warszawie. Bogumiła w latach **1918-1919** podjęła pracę lekarza oraz nauczycielki przyrody i higieny w szkole Heleny Rzeszotarskiej na warszawskiej Pradze-Północ (obecnie LO im. Ruy Barbosy). Obecnie przy wejściu do dawnej szkoły obecnie siedziby Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych w Warszawie przy ul. Konopackiej 4, jest wmurowana tablica pamiątkowa bł. doktor Ewy Noiszewskiej, którą 5.XII.2018 r. poświęcił Duszpasterz Krajowy Służby Zdrowia ks. dr Arkadiusz Zawistowski

W 1919 r. w sierpniu Bogumiła wstąpiła do Zgromadzenia Niepokalanek w Szymanowie, złożyła śluby wieczyste w 1927r. w Jazłowcu, otrzymała imię siostra Ewa od Opatrzności. W Zgromadzeniu pracowała jako nauczycielka wielu przedmiotów a przede wszystkim jako lekarz siostr i uczennic i mieszkańców z okolicy. Jesienią **1938 r.** została przeniesiona do Słonima (dziś Białoruś) gdzie w 1939r. za okupacji sowieckiej klasztor przeznaczono na szpital. Jedyna doktor Ewa mogła pracować jako lekarz. W 1940r. siostrom nakazano opuścić klasztor-szpital wtedy Siostra Ewa leczyła tylko prywatnie, często udzielając pomocy osobom poszukiwanym przez władze sowieckie. Stała się więc bardzo zagrożona i przełożona wysłała Ją na parę miesięcy poza Słonim. Do wspólnoty powróciła dopiero po zmianie okupanta. We wrześniu **1941 r.** Niemcy zajęli klasztor na szpital polowy, w którym S. Ewa pełniła funkcję lekarza naczelnego a potem pracowała w przychodni. Musiała chodzić w cywilnym ubraniu. S. Ewa poza oficjalną pracą prowadziła szeroką praktykę lekarską wśród prześladowanych i partyzantów. Udzielała pomocy nie tylko lekarskiej; pomagała w ukrywaniu Żydów, a także pomagała wyrabiać dokumenty dla tych z nich, którym udawało się zbiec.

18.XII.1942r. około godz. 23:00 Niemcy wtargnęli do klasztoru i zaarrestowali przełożoną s. Martę (l.63) oraz poszukiwaną s. Ewę (l.57) oraz ich kapelana 35-letniego jezuitę o. Adama Starka. O świcie, **19 XII 1942** w grupie 600 osób, zostali rozstrzelani na Górze Pietralewickiej w Słominie i wrzuceni do masowego grobu.

13.VI.1999r. w Warszawie, Jan Paweł II, wśród 108 męczenników II wojny światowej, beatyfikował s. Ewę – Bogumiłę Noiszewską i jej przełożoną s. Martę – Kazimierę Wołowską.

8 IX 2016 r dr Bogumiła Noiszewska jest wybraną patronką Oddziału Mazowieckiego Katolickiego Stowarzyszenia Lekarzy Polskich.